

Artikel 9, stk. 1, litra b, iii, hvorefter det i borgerlige sager skal være tilladt, at dokumenter og bevismateriale kan fremlægges på de regionale sprog eller mindretalssprogene, om nødvendigt ved hjælp af tolke og oversættelser.

Artikel 9, stk. 1, litra c, iii, hvorefter det i sager vedrørende forvaltningsspørgsmål skal være tilladt, at dokumenter og bevismateriale kan fremlægges på de regionale sprog eller mindretalssprogene, om nødvendigt ved hjælp af tolke og oversættelser.

Artikel 9, stk. 2, litra a, b og c, der forpligter deltagerstaterne til ikke at anfægte gyldigheden af juridiske dokumenter, der er udfærdiget i staten, alene på grund af, at de foreligger på et regionalt sprog eller mindretalssprog.

Det bemærkes, at en forudsætning for, at ovennævnte bestemmelser i artikel 9, stk. 1, kan ratificeres uden lovændring, er, at bestemmelserne tillader, at deltagerstaterne kan pålægge de personer, der vælger at benytte muligheden for at fremlægge dokumenter og bevisligheder på deres regionale sprog eller mindretalssprog, at afholde udgifter til oversættere og tolke. Efter regeringens opfattelse følger dette resultat af artikel 9, stk. 1, litra d, modsætningsvis, jf. bemærkningerne til stk. 1, litra d, foran.

Ved vurderingen af, at ovennævnte bestemmelser i artikel 9, stk. 1, kan ratificeres uden lovændring, er det endvidere lagt til grund, at disse bestemmelser ikke udelukker, at deltagerstaterne som udgangspunkt kan kræve, at det fremmedsprogede dokument skal være ledsaget af en oversættelse. Det bemærkes i den forbindelse, at retsplejelovens § 149, stk. 2, 1. pkt., bestemmer, at dokumenter, der er affattede i fremmede sprog, skal ledsages af en oversættelse, der, når retten eller modparten forlanger det, skal bekræftes af en translator. Efter § 149, stk. 2, 2. pkt., kan oversættelse dog frafalde, når begge parter er enige derom, og retten tiltror sig fornødent kendskab til det fremmede sprog. Med henblik på tydeliggørelse af den danske retstilstand på området foreslås det, at der i forbindelse med Danmarks ratifikation af pagten afgives en fortløkkende erklæring om spørgsmålet.

Formålet med *artikel 10* er at skabe mulighed for, at brugere af regionale sprog eller mindretalssprog kan udøve deres rettigheder som borgere over for forvaltningsmyndighederne under forhold, der respekterer deres særlige udtryksform. Artiklen sonderer mellem statslige forvaltningsmyndigheder (*stk. 1*), lokale og regionale myndigheder (*stk. 2*) og organer, der yder offentlige serviceydelser (*stk. 3*). Inden for hvert område har deltagerstaterne mulighed for at forpligte sig

i forhold til forskellige situationer. Der sondres hovedsageligt mellem tilfælde, hvor et regionalt sprog eller mindretalssprog godkendes som et sprog, der bruges af forvaltningsmyndighederne, og tilfælde, hvor det omhandlede sprog kan anvendes ved kontakt mellem myndighederne og personer, som henvender sig til myndighederne på dette sprog. Eksempelvis vil staterne kunne forpligte sig til at tillade, at mundtlige eller skriftlige ansøgninger kan indgives på et regionalt sprog eller et mindretalssprog. Dette indebærer dog ikke en pligt for myndighederne til at svare på dette sprog. Endvidere vil staterne kunne forpligte sig til at tillade, at brugere af regionale sprog eller mindretalssprog med gyldig virkning kan fremlægge et dokument på disse sprog.

Foranstaltningerne i artiklens stk. 1 og 3 gælder kun »i det omfang dette med rimelighed kan lade sig gøre«. Hermed menes, at staterne i det enkelte tilfælde kan foretage en konkret vurdering af, om de med foranstaltningen forbundne udgifter og personalemæssige omkostninger vil være uforholdsmæssigt store. Bestemmelserne i stk. 2, og især forpligtelsen for staterne til at »tillade og/eller fremme« de omhandlede foranstaltninger, er udformet således, at de tager hensyn til princippet om lokalt og regionalt selvstyre.

Stk. 4 indeholder en beskrivelse af foranstaltninger, der kan træffes med henblik på at gennemføre de bestemmelser i stk. 1, 2 og 3, som staten har godkendt. *Stk. 5* indeholder en bestemmelse om, at staterne kan forpligte sig til at give personer tilladelse til at bruge eller antage efternavne på de regionale sprog eller mindretalssprogene.

Som nævnt forpligter deltagerstaterne sig efter artikel 2, stk. 2, til for de sprog, der udpeges i henhold til artikel 3, at anvende mindst én bestemmelse i artikel 10.

De danske myndigheder har i denne forbindelse udpeget følgende bestemmelser i artikel 10, der vil kunne ratificeres, uden at det vil kræve lovændring.

Artikel 10, stk. 1, litra a, v, der forpligter deltagerstaterne til - i det omfang det med rimelighed kan lade sig gøre - at sikre, at brugere af regionale sprog eller mindretalssprog med gyldig virkning kan fremlægge dokumenter, der er affattet på et sådant sprog, for statslige forvaltningsmyndigheder. Forpligtelsen er begrænset til at gælde i områder, hvor antallet af personer, som bruger det pågældende sprog, berettiger hertil.

Artikel 10, stk. 4, litra c, hvorefter deltagerstaterne - i videst muligt omfang - skal imødekomme ønsker fra medarbejdere i den offentlige forvaltning med kendskab til et regionalt sprog eller mindretalssprog